

FONDVEGGTEPPET I KRISTIANSAND FRIKIRKE

Her følger Else Marie Jakobsens egen kommentar til kunstverket, slik det sto gjengitt i «Festskrift til kirkeinnvielsen – 1966». Etter 50 år er det kanskje nyttig for nyere generasjoner å få lese det.

UTSMYKKING AV FONDVEGGEN

Den skikk å smykke rom med tekstiler synes å ha vært i bruk fra uminnelige tider, og hos de fleste jordens folk såsnart de hadde nådd et visst kulturtrinn, og hadde lært seg veven eller broderiets tekniske finesser.

Allerede i Det gamle Testamentet omtales tekstiler. Gud gir Moses befaling om å bygge seg en bolig, og beskriver tepper der bør være. Dette å henge tepper på veggene i en sal eller kirke ble kalt tjelding. —

Når man lager billedvev, er det ikke bare det at man legger farget ull inn i renningen og ved det skaper mønstre. En vever-ske har god tid til å legge sine tanker og sin diktning tilrette mellom trådene. Mye blir til på papiret som kartong, men mange tanker blir også formet direkte i veven.

«For den veg er smal» var teppets egentlige navn, og motivet var den smale og den brede veg. Korset sto opprinnelig i et beskjedent format, slik at man måtte forbi dette for å komme inn på den smale veg. Men da kirkerommet var så stort, var jeg redd for at teppet da hadde blitt en eneste stor samling av fargeflekker. Jeg følte der måtte være en dominant som samlet alle flekkene og holdt dem fast. Jeg begynte derfor å forstørre krusifikset, og da jeg først var begynt med det vokste det, og vokste slik at jeg tilslutt hadde vanskeligheter med å holde det innenfor teppets mål. Den ene armen kom til stadighet utenfor teppekanten. Jeg tenkte der kunne være noe symbolsk i det. «Han skal vokse, jeg skal avta». Hans miskunnhet og kjærlighet er uendelig og går over alle grenser. Jeg ville gjerne at Jesus på korset ikke bare skulle gi oss en langfredagsstemning. Han

er ikke død. Han lever, og står liksom og innbyr oss til å knele ned ved korsets fot.

Den brede veg begynner langt oppe til venstre og er uten grenser, og alle linjer i denne veggen peker nedover mot et stort hull, en sort firkant, en vet ikke hva den rommer. Firkanten er det verdslige symbol, det som har med verden å gjøre, i motsetning til trekanten som er det guddommeliges merke. Kvadrater går også igjen i de mennesker som vandrer på den brede veg. Tanken med dette er at mennesker i Guds øyne, eller åndelige sett, er et grovt tilhugget emne som trenger å slipes, pusses og bearbeides for å få sin form.

De øverste menneskene på den brede veg er gullkantede. «Det er lettere for en kamel å gå gjennom et nåløye enn for en rik å komme inn i Guds rike». Ihvertfall er avstanden i teppet fra der de står til korsets fot så mye større for disse enn for dem som lever lengere nede på den brede veg hvor fargene er mørkere.

De blå mennesker som kaster seg ut fra den brede veg, er de som kaster seg ut på de 70.000 favner som Kierkegaard uttrykker det, eller som ganske enkelt tar den beslutning å vende om. De faller ned ved korsets fot, de blir små og røde, (i Guds smeltedigel) og får sin form, kjenner og bekjenner sin synd. «Om dine synder er som skarlaget, skal de bli som den hvite ull». Renset av Kristi blod, går de over på den smale veg. Denne veg har sine skarpe grenser til sidene, men oppover er der ingen grenser, og alle linjene peker bare oppover. —

Under vevingen kom det for meg at teppet skulle ha en appell, ikke bare til dem som ikke har tatt imot, men også mane dem som allerede har funnet den smale veg om ikke å stivne i vanekristendom. Et stykke oppe på den smale veg, under korsarmen, ser vi mennesker glir over mot den brede veg. Når vi føler oss riktig sterke, er vi kanskje svake. Kristelivet burde vel være en daglig omvendelse. Man glir over i det brede felt, kaster seg ned ved korsets fot, og fortsetter så på den smale veg igjen.

Den smale veg står som et fyrtårn hvor Kristussymbolet slyn-
ges utover. «Midt i nattens mørke blinker som et fyrlys Jesu
navn». Den lyse sirkel rundt dette Kristussymbol er formet som
et egg, for egget er det gamle symbol på evig liv. «I Ham er evig
liv». Det finnes også et lite hvitt nøkkelhull øverst oppe, i mot-
setning til den sorte firkant i nederste felt. Og bokstavene «Se
det Guds lam» lyser som ild mot en bakgrunn som ganske enkelt
forteller dette: Det finnes intet tredje, «tertium non datur».

Man velger l y s e t eller m ø r k e t.

Else Marie Jakobsen